

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r.

sprawy **W. P.**

skazanego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 października 2017 r., sygn. VI Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. II K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałyby dopuścić się Sąd Okręgowy, gdy w istocie zmierza ona wyłącznie do powtórzenia kontroli odwoławczej przeprowadzonej w sprawie o czym świadczy brak jakiegokolwiek skonkretyzowania na czym miałyby polegać uchybienia Sądu Odwoławczego. Kasacja została zatem wywiedziona

wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych.

Zestawienie treści zarzutów kasacyjnych z treścią motywów wyroku Sądu Odwoławczego prowadzi do wniosku całkiem przeciwnego, niż ten, który w odniesieniu do prawidłowości przeprowadzonej kontroli prezentuje skarżący. Twierdzenia kasacji, jakoby rozpoznanie zarzutów apelacyjnych nastąpiło sprzecznie z dyrektywą wyrażoną w art. 433 k.p.k., w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do ustalenia, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, jawią się jako po prostu bezpodstawne.

W świetle lektury motywów zaskarżonego wyroku można bez żadnej wątpliwości stwierdzić, że zarzuty apelacyjne zostały rzetelnie rozważone przez Sąd Okręgowy w starannie opracowanym, wyczerpującym uzasadnieniu, podającym przekonującą argumentację, odnoszącą się zwłaszcza do kwestionowanej oceny kluczowego w sprawie dowodu, którym były obciążające oskarżonego zeznania S. J. (strona 5 – 8). Nie uszła uwadze Sądu także podnoszona w apelacji kwestia rzekomego odmówienia wiarygodności zeznaniom świadka A. W. Problem jednak w tym, że zeznania te nie zostały ocenione przez Sąd jako niewiarygodne, tylko jako nie potwierdzające niewinności skazanego, albowiem co słusznie zauważono, „świadek ten pracowała zbyt krótko i nie miał styczności z żadnym towarem, a faktury wystawiała na polecenie pana B.” (strona 13). Stosownej ocenie poddano także zeznania M.K. (strona 9 – 10). Przeprowadzonej zatem przez Sąd II instancji samodzielnej analizie zarzutów odwoławczych konfrontowanych ze stanowiskiem Sądu I instancji, jak również rozważaniom logicznym, żadną miarą nie da się zarzucić braku wymaganej rzetelności, czy też powierzchowności świadczącej o efekcie przeniesienia wadliwości ocen na etap postępowania odwoławczego. Na tym tle zatem, bardzo lakoniczna prezentacja zarzutów kasacyjnych, wiedzie do nieodpartego wniosku, że skarżący, dokonując w kasacji swoistego przekształcenia zarzutów apelacyjnych, które nie przyniosły oczekiwanego przezeń skutku procesowego, podejmuje próbę skłonienia Sądu Najwyższego do sprawdzenia ustaleń faktycznych sprawy dokonanych przez Sąd I instancji, co przecież nie odpowiada wymogom postępowania kasacyjnego (art. 519 k.p.k., art. 523 § 1 k.p.k.).

Z tych zatem względów Sąd Najwyższy uznał, że kasacja kwalifikuje się do oddalenia w trybie określonym przepisem art. 535 § 3 k.p.k. i dlatego orzekł, jak w postanowieniu.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.